

говия обожател бившия дякон Игнатия. Те се запитали, кога, кой е избрал Раковски за княз, и нужно ли е да имат бжлгарите княз? По тая и по други причини Караджата, нашия герой и други волни момчета се отделили, почнали да странят от Раковски, а един пжт малко останало и да се нахвърлят с джрво вжрху него¹⁾.

Ала времето минавало. Лятото изтекло, дошла есен, а за никаква война между Сжрбия и Турция не ставало дума. Конференцията в Цариград решила препирнята: турците да изпразднат гарнизоните си от сжрбските крепостни градове, освен от Бялград. Сжрбия да приеме това и да се помири. Великите сили, на пжрво място Русия, посжветвали княз Михаила да приеме решението на конференцията, да разоржжи войските си и да разпусне бжлгарските доброволци. Княз Михаил се сжгласил. Това като научили Раковски и бжлгарските легионери, почнали да негодуват и да мжмрят на сжрбите, че ги измамили, какво Бжлгария щяла да

¹⁾ Случката била такава: Раковски издал заповед до дружината си, щото никой от момчетата да не минава известен окоп кжм турското укрепление. Васил Друмев (бждещия епископ Климент), един от най-развитите доброволци, минал през окопа. За това Раковски толкова се разсжрдил, че го осждил на смжрт. Друмев сжвжршено спокоен сжржстиял ржце на гжрди и рекал: стреляйте! в тая минута изкачат Караджата и дякона с думите стой! иначе . . .